

Első könyv

1. fejezet

„Engem kalifák követnek, őket pedig emírek, azokat meg királyok, akiket pedig zsarnoki hatalmaskodók. Majd eljön egy ember a családomból, aki megtölti igazságossággal a földet, ahogy az korábban jogtalansággal volt telítve.”

A Próféta jövődölése az utódlásról

Egyesült Királyság, London

Amír bin Ismail a nyugat-londoni Richmondban lévő lakásának dolgozószobájában állt, a nyitott ablakon át, a parkban lévő fák lombjait bámulta. Nézte, ahogy az esőcseppek verik az ágakat, majd a leveleken lefolyva, egyre sebesebben sietnek a föld felé, mintha nem tudnák kielégíteni annak szomjúságát. Időnként mélyet szívott a cigarettájából. A füstöt lassan kifújta, gondolatai egymást kergették a fejében. Mint igaz hívő muzulmán, már túl volt a reggeli két imáján. A háta mögött a televízióban az Al Jazeera riportere a Gázai övezetből tudósított. A kamerák közeli képen hozták a törmelékek alól kilátszó halottakat, majd ugrott a kép és nagy totálban adták a lebombázott épületeket, a véres arccal rohangáló, sikoltozva menekülő emberek látványát, a kiabáló mentősök és a sebesülteket menteni akaró férfiak ordítózását, a földön fekvő halottak mellett térdelő nők kétségbeesett sírását. Drámai képsorok voltak. Ez is volt a cél. Az első izraeli válaszcsapás a Hamász október 7-ei támadására. Bemutatni az izraeli terrort a védtelen emberek, a civil lakosság ellen. Három nappal ezelőtt, a Jom Kippur háború ötvenedik évfordulójának a napján, a Hamász ezerkétszáz harcosa átvágta a Gázai övezet és Izrael között húzódó drótkerítést, drónokkal megbénították a biztonsági kamerákat, majd rázúdultak a határmenti településekre, véres mészárlást rendezve. A Negev-sivatagban megrendezett zenei fesztiválon kettőszázhatvan fiatalat öltek meg. A határmenti kibucokban válogatás nélkül végeztek ki fegyvertelen nőket, öregeket, gyerekeket és férfiakat! Mire az eszement mészárlás befejeződött és az izraeli védelmi erők megsemmisítették a Hamász behatoló terroristáit, már több mint kétezer zsidó áldozatról szóltak a hírek. És ezek még csak az első becslések voltak. Több száz civilt és magas rangú katonai vezetőt foglyul ejtve magukkal hurcoltak Gázába. *Ostobák!*

Ha még volt is valamekkora szimpátia a palesztin állam, illetve az arabok ügye mellett a világ közvéleményében, ezzel az akcióval a Hamász azt most talán teljesen lenullázta.

Mondhatnak a vezetők bármit, ez az esztelen mészárlás, amit végeztek, végképp ellenük fordítja a világ közvéleményét. Bár meg kell hagyni, hogy az Al-Jazeera mindent megtesz, hogy a közvéleményt az izraeliek ellen hangolja. Tekintettel a világban meglévő antiszemitizmusra és a zsidókhöz társított viláгурalomra törő összeesküvés-elméletekre, még működhet is a propaganda. Ki tudja?

Talán túl elhamarkodottan ítélte meg az akciót. Tudta jól, hogy a Hamász katonai szárnyának az Izz ad-Din al-Kasszámnak a vezetője hónapokkal a támadás előtt Moszkvában járt. Tudomása volt arról is, hogy Hamász-harcosokat képeznek ki Iránban. De erről az izraeliek is tudtak. Csak azt nem értette, hogy a Moszad miért nem lépett? Ők is pontos információkkal rendelkeztek az iráni és a moszkvai útról. Bár manapság az izraeli kormányzati politika meglehetősen kusza és átláthatatlan. *Csak azt nem érti, hogy a zsidók miért nem léptek? Miért hagyták, hogy ez megtörténjen? Szándékosság vagy mulasztás?* Az a pletyka jutott eszébe, ami arról szól, hogy Bibinek (Netanjáhu izraeli kormányfő csúfneve) létérdeke a háború. Ugyanis, ha nincs háború, akkor perbe fogják, és bíróság előtt kell számod adni korrupciós és egyéb vádakra. Ezt pedig szeretné elkerülni. De ez csak szóbeszéd.

Már most ki lehet jelenteni, hogy az arab–izraeli konfliktus új korszakba lépett. Ez tény. Iránban a kezüket dörzsölik, hogy a Hamász jól odacsapott Izraelnek. Az oroszok ukrajnai háborúja háttérbe szorul a nagypolitikában. Az Egyesült Államok és az Európai Unió azonnali támogatásáról biztosította a zsidó államot és erőforrásokat biztosít neki. Így kevesebb jut az ukrán háborúra.

Amír biztos volt benne, hogy az egyik okot a támadásra, az Ábrahám néven nevezett megállapodás okozta, amely szálla volt a siiták szemében. 2020. szeptember 15-én írták alá a washingtoni Fehér Házban az Egyesült Államok, Izrael, az Egyesült Arab Emírségek és Bahrein képviselői az országok közötti békemegállapodást. Ezt nevezték Ábrahám-megállapodásnak. A mekkai nagymecset imámja, Abdul-Rahman Al-Szuddaisz a szunniták elismert vezetője pedig arról beszélt, hogy: *„meg kell tisztítani az iszlámot a téves és gyanakvó hiedelmektől, a muszlimoknak tisztelniük kell a nem muszlimokat!”* Az imám kijelentés sok arabot felhábortott.

Figyelembe véve a Hamász katonai vezetőjének a nyilatkozatát, hogy már két éve tervezték az Izrael elleni támadást, jól beleillett abba a képbe, hogy az Ábrahám-megállapodás után nem sokkal fogtak neki a tervezésnek. A cigarettája majdnem a körmére égett. Elfordult az ablaktól és az íróasztalához lépett. A díszes ólomkristály hamutartóban elnyomta a csikket. Ekkor kinyílt a dolgozószobájának az ajtaja és a felesége lépett be kezében egy kis ezüst tálcával, amin egy kávéscsészét és egy kis pohár vizet egyensúlyozott

– Jó reggelt, Amír! Korán keltél – mondta Djamira, miközben a tálcát az asztalra rakta.
– Jó reggelt, kedvesem! A híreket elnézve sokan vannak, akiknek ez a reggel nem indult túl jól! – mondta a férfi, majd így folytatta: – Apád üdvözl, és azt üzenete, nagyon hiányzol neki és anyádnak. Szeretnék, ha meglátogatnád őket.

– Jól vannak? – kérdezte a felesége.

– Igen, jól. Apád nagyon jól nézett ki. Örült, hogy találkozott Hamiddal.

– Ez jó hír. Mi lesz most, Amír? – kérdezte a férjét a nő fejével a televízió felé biccentve.

Amír a feleségére emelte a tekintetét, és hosszasan nézte, mielőtt megszólalt volna. Lassan betölti az ötödik x-t, de még mindig gyönyörű volt és rettenetesen vonzó. Magas, karcsú termetét heti három alkalommal végzett rendszeres lovaglással tartott karban. Nem hordott melltartót, nem volt rá szüksége. Ilyen idősen is ruganyosak maradtak a keblei. Hosszú izmos és formás lábakkal rendelkezett. Arcának vonásai a libanoni nők összes szépségét tükrözte, apró ráncok csak a szeme sarkában voltak felfedezhetőek, de csak akkor, ha nevetett. Barna szeme tisztán csillogva nézett vissza a férjére. Fekete haja ragyogva omlott a vállára. Amír még mindig szerelmes volt belé, ugyanolyan szenvedéllyel szerette, mint amikor az egyetemen belehabarodott. A felesége a The Royal Marsden Hospitalban dolgozott, gyermekorvosként.

A férfi lassan megszólalt:

– Háború lesz. A zsidók bevonulnak Gázába, bosszútól lihegve egyenként levadászák a Hamasz ott bujkáló vezetőit és megölnék annyi Hamász harcost, amennyit csak tudnak. Bombázás és harc lesz, amiben nagyon sok ártatlan ember fog meghalni. A Hamász a gázai civilek mögé bújlik, az ártatlanokat használja pajzsként, így az izraeliek támadása, bármennyire is igyekeznek megóvni a civil lakosságot, nagyon sok ártatlan áldozattal fog járni.

– Ez rettenetes, Amír!

– Igen, az, kedvesem! De elkerülhetetlen. Sok szenvedés vár az ott élőkre – felelte, miközben hangjából szomorúság csengett ki.

– A védtelenek lemészárlása nem igazolható semmivel, Amír! – vetette közbe a felesége szenvedélyes hangon.

– Igazad van, Djamila. De a világ nem ilyen egyszerű, és ezt te is tudod. A zsidók bosszúért lihegnek, és most a Hamász támadta meg őket. Ez elég indok nekik arra, amit tenni fognak. A felháborodott telepések pedig felkoncolnák a politikusait, ha nem vágnának vissza a Hamásznak.

– Mi lesz a Gázában élőkkel? – kérdezte a felesége.

– Halál és szenvedés vár rájuk. Akik nem hálnak meg a harcokban, azokra éhezés, betegség és szenvedés vár – mondta fojtott hangon Amír.

– Már most sincs áram, kevés az ivóvíz, fogytán az élelmiszer, a gyógyszer. Ott van az a sok gyerek, nők és öregek. Ők nem harcosok, Amír! Ők ártatlanok, akik elszenvedik ezeknek az állatoknak a bűneit! – sorolta feldúltan Djamila.

– Tudom, kedvesem, tudom. De nem tudok ellene tenni semmit! Sajnálom!

– Segíteni akarok rajtuk, Amír! – jelentette ki határozottan a nő.

Amír kíváncsi tekintettel nézett a feleségére, miközben a kávécsészét az ajkához emelte.

– Az alapítvány küldhetne élelmiszert és gyógyszert, amit elvinnék Gázába segélyszállítmányként, és orvosként segítenék a sérülteken. – folytatta a felesége.

Amír nem felelt, csak kortyolt egyet a kávéból.

– Nem először megyek Gázába. És vannak kapcsolataim, hiszen te is tudod! – nézett szúrós tekintettel a férjére.

– Tudom, Djamila! Tudom, hogy milyen jó a szíved, de Gáza most végképp háborús övezetté vált. És attól tartok, hogy a kapcsolataid sem védenének meg egy eltévedt lövedéktől. Ne haragudj, de ebbe nem egyezhetek bele.

– Csak arra kérlek, Amír, hogy gondold végig. Tudod, mit jelent ez nekem és mit jelentene az alapítványnak.

Amír elgondolkozva hallgatott, a csészét az asztalra tette, majd kis idő múlva megszólalt.

– Mit szólnál ahhoz, hogy te vinnéd el Egyiptomba az alapítvány által összegyűjtött segílyt az ENSZ humanitárius szállítmányával együtt?

– Ez jó ötletnek tűnik. Utána pedig mehetek Gázába?

– Nem, nem mehetsz Gázába! De a jordániai Ammanban működő kórházba, amit az Orvosok Határok Nélküli szervezet üzemeltet, oda mehetsz, ha annyira akarsz. Azt már ismered, nem először mész oda.

A nő szeme felragyogott.

– Ez nagyszerű! Velem jön Jasmin is!

– Arról szó sem lehet! – csattant fel Amír.

– De mi már megbeszéltük, kedvesem, hogy együtt megyünk – nézett szeretetteljes tekintettel az asszony a férjére.

– Te meg akarsz ölni engem, asszony! – válaszolt tettetett bosszússággal a férfi.

– Ne légy már ilyen gyerekes! Nem először megyünk!

– Tudom! De most minden nagyon más – válaszolta a férfi.

– Jordánia nem keveredett bele a konfliktusba, vagy igen? – kérdezett vissza az asszony.

– Nem, nem keveredett bele. Azt hiszem, nem is fog. Izraelnek is kell hagyni egy kiskaput a humanitárius jegyében.

– Mi lesz az alapítvánnyal ebben a helyzetben? – váltott témát az asszony.

– Szomorú ezt mondanom, de ez a konfliktus csak növeli az alapítvány mozgásterét. Tudod, hogy távol maradtunk minden szélsőséges vagy radikális csoporttól, vagy eszménytől. Sőt, mi több, csak mi maradtunk az egyedüli olyan társadalmi szervezet, ami a nyugati világban jelentős kapcsolatokkal és bázissal rendelkezik, akire még a gyanú legkisebb árnyéka sem vetül, hogy bármilyen módon vagy formában támogattunk volna valamilyen radikális szervezetet, vagy annak tagjait.

– Lehet, hogy az alapítvány politikai szereplő lesz ezek után? – kérdezte Djamila.

Amír a fejét rázta.

– Soha! Abban a pillanatban, ahogy politikai szerepvállalásba fogunk, elveszítjük a célt, amiért az alapítványt létrehoztam. És a legfőbb célt sohasem téveszthetjük szem elől! A politikai szerepvállalásra ott vannak a barátaink, akiknek ez a feladata. A mostani helyzet a legjobb példa arra, amikor ostoba, hatalomvágytól duzzadó, akarnok emberek akarnak politikát csinálni, és cselekedeteikkel a muszlim törekvéseket egy csapásra tönkre tehetik. Őket nem érdekli semmi, csak a káosz! Olyan kiszámíthatóak, mint egy kisgyermek házi feladata. Eszközök a nagypolitika kezében, erkölcstelen emberek, akik meglopják a támogatóikat, hogy jólétben, milliomosként éljenek egy másik országban, miközben a sok szerencsétlen nincstelen használják fel a politikai céljaikra. A gyermekeket már nagyon korán agymosásnak vetik alá, az igaz hit védelmezőjének, mártíroknak nevelik őket, hogy meghaljanak csak azért, hogy ők továbbra is jólétben élhessenek! Nézd csak meg, mit értek el az elmúlt ötven év alatt? Terrortámadások, ártatlan emberek halála mindkét oldalon! Mennyiben vitte előre a muszlimok ügyét?

– Semennyire – válaszolta halkán Djamila.

– Így van! És mi mire jutottunk húsz év alatt? Anglia és Skócia miniszterelnöke muszlim! A közigazgatásban, a biztonsági szerveknél, a tudományos és irodalmi életben számtalan olyan személy tevékenykedik, akik az alapítvány segítségével végezték el az egyetemet, a mi, illetve az alapítvány érdekeinek megfelelően tevékenykednek. Mára már sokan vezető beosztást töltenek be. Vannak újságíróink, íróink, ott vagyunk a helyi önkormányzatokban. És nemcsak itt Angliában, hanem Európa számos országában jelen

vagyunk. Vannak politikusaink, akik formálják a közéletet. Senki, még csak nem is sejti, hogy mi a legfőbb célunk. A tagjaink nem bomlasztják azokat a társadalmakat, ahol élnek, hanem igyekeznek minél hasznosabbá tenni magukat. A társadalom részévé válnak, munkájukkal mutatva példát. Így rejtjük el az igazi célunkat.

– Mit nyert ezzel a támadással a Hamász? – váltott témát hirtelen Djamila.

Amír elgondolkodott, majd kisvártatva megszólalt.

– Még nem látok tisztán. Az biztos, hogy felszítja a zsidóellenességet, az antiszemitizmust a világban. Sokakat Izrael ellen hangol.

– Hogyan lehetséges ez?

– Nézd – folytatta a férje –, a világ vezetői aljas, terrorcselekménynek fogják nevezni a történeteket, minden felelősséget a Hamászra hárítva és Izrael válasza szörnyű lesz.

– A sajtó segítségével a Hamász a világ közvéleménye előtt majd azt fogja bemutatni, hogy tessék, itt van, nézzétek; hogyan gyilkolják a zsidók ezer számra az ártatlan arab nőket, gyerekeket és öregeket.

– De a Hamász támadott először! – jegyezte meg a felesége.

– Igen, de a zsidók folytatják. És olyan nagy lesz a szenvedés és a borzalom, és olyan szép nagy totálban fogja adni az Al Jazeera, hogy az emberek már csak azt látják, mit tesznek a zsidók nap mint nap a gázai övezet szerencsétlen civil lakosságával. A bombázásokat követő képsorokon gyermekeiket sirató asszonyok, találatól megsérült ordító, véres gyermekek, romok alól kilátszó halottak képei fogják elárasztani a híradót. A Hamász a gázai civil lakosságot fogja pajzsként használni.

– Ez borzasztó! – vetette közbe az asszony.

– Ez, kedvesem, politika. Palesztin és arabpárti tüntetéseket fognak szervezni európai nagyvárosokban az ártatlan gázai civilek mellett és a zsidók ellen. Lehet, még Amerikában is. Ki tudja? És mivel az izraeliek támadásának a következményeit fogjuk látni mindennap, lassan mindenki el fogja fejteni a Hamász tettét.

– Amír! Szeretnék segíteni a szerencsétleneknek. Tudod, mit jelent ez nekem! – felelte, majd szájon csókolta a férfit.

Amír viszonzta a csókot. Djamila egy gazdag libanoni bankár egyetlen lánygyermeke volt. Apja támogatta a Hezbollahot, két fivére, Amír sógorai a Hezbollah magas rangú katonai parancsnokai voltak.

Amír szorosán magához ölelte a nőt.

– Nem akarlak elveszíteni, Djamila! Abba beleörülnék! Szeretlek!

– Én is szeretlek, Amír! – felelte a nő, majd újra megcsókolta a férfit.

Ott álltak a szoba közepén szorosan, egymásba kapaszkodva, mintha soha nem akarnák elengedni egymást, miközben ajkuk hosszú csókban forrt össze. Lassan kibontakoztak az ölelésből.

– Mennem kell dolgozni, Amír!

– Menj csak, drágám. Jasmin merre van? – kérdezte a férje.

– Ügyeletes volt a kórházban – válaszolta a felesége. – Hamarosan itthon kell lennie. És Hamid? – kérdezett vissza az asszony.

– Katarban maradt, tárgyal az alapítvány ügyében. És apáddal is eltöltött egy-két napot.

Két felnőtt gyermekük volt. A fiuk, Hamid huszonnyolc éves, az Oxford jogi karán végzett és az apja alapítványában volt jogtanácsos. Lányuk, Jasmin huszonhat éves, aki szintén orvosként dolgozott.

– Én akarom elvinni az adományokat, és ott maradok segíteni. Megígérted!

– Nem ígértem semmit, Djamila! Azt mondtam, hogy átgondolom! Féltetek!

– Tudom. És ez nagyon jóleső érzés! Most mennem kell, különben elkések!

Egy csókot lehelt a férje arcára, és magára hagyta a dolgozószobában a gondolataival. A férfi a telefonért nyúlt és tárcsázni kezdett.

2. fejezet

Century House, London

Irwine Price az íróasztala mögött ült, egy jelentést olvasott, amikor kopogtak az irodája ajtaján.

– Szabad! – szólt hangosan.

Egy harmincas éveiben járó fiatalember lépett be a szobába. Irwine titkára volt.

– Uram – fogott bele a mondandójába –, ezt most kaptuk a szaúdi kirendeltségtől – mondta, és közelebb lépve az íróasztalhoz egy vékony dossziét nyújtott át a főnökének.

Irwine Price az SIS, azaz a *Secret Intelligence Service* közel-keleti osztályának a vezetője volt. Az átlagember úgy ismeri a szervezetet, hogy MI-6. Hozzá tartozott a közel-keleti térség, az Öböl menti államokban végrehajtott összes aktív és passzív művelet irányítása. Már lassan három évtizede szolgálta a koronát. Közepes termetű, inas, izmos férfi volt. Minden nap kora reggel öt mérföldet futott a Temze partján, és hetente kétszer a London külvárosában lévő katonai kiképzőbázis edzőtermében súlyokkal dolgoztatta meg izmait, valamint boksztudását is csiszolgatta. Haját egészen rövidre vágatta, ahogy fiatal korában az

Ezredben megszokta. Az Ezred. Csak így emlegették Anglia szerte, a világ pedig úgy ismeri, hogy SAS, azaz *Special Air Service*. Különleges Légi Szolgálat. A világ legkeményebb katonáit képzik itt, és ők jelentik az elitek között is az elitet.

Irwine, a középiskola utolsó évében levelet írt az ejtőernyős ezrednek, és még abban az év szeptemberében be is hívták felvételi elbeszélgetésre az ezred aldershot-i állomáshelyére. Az iskolában jó tanulónak és kitűnő sportolónak tartották. Középiskolai bokszbajnoki címet is szerzett. Ezt az ejtőernyősök le is ellenőrizték. Ez elég volt nekik, így a fiatal Irwine szeptemberben megkezdte az embert próbáló huszonkét hetes alapkiképzést. A képzés négy hét fizikai betörésből, fegyverkezelési alapismeretekből, alapvető tüzérségi ismeretekből és állóképesség növelési gyakorlatokból állt. Majd újabb két hét következett, elsősegélynyújtási ismeretek, híradózás és NBC, azaz nukleáris, bakteriológiai és kémiai hadviselések elleni elsajátításban. A hetedik héten újabb és egyre keményebb erőnléti gyakorlatokat végeztek, de az semmi nem volt a nyolcadik és kilencedik héten végrehajtott erőltetett menethez képest, amit a walesi Brecon hegységben hajtottak végre. A tizedik héten került sor a lögyakorlatokra, ahol Irwine kiemelkedő eredményt ért el.

A tizenegyedik és a tizenkettedik hét az úgynevezett vizsgahét volt, az Aldershothoz közeli nyílt terepen fatörzseket cipelve kellett föl-le rohanniuk a homokos dombokon, a térdközépig érő sárban és dermesztő ónos eső szitálásában. A vizsgahetek után az ifjú emberek megkapták a hön áhított vörös barettyüket és ejtőernyős öltözküket, mielőtt újabb három hetet töltenek el a Brecon hegységben védelmi gyakorlattal, őrzáratozással és éles lövészettel. Akkortájt a Brecon hegységben már zord idő járta és ők a szabad ég alatt aludtak, tilos volt tüzet rakniuk, áztak, fáztak.

A tizenhatodik és a tizenkilencedik héten került sor az alapvető ejtőernyős kiképzésre a királyi légierő ablingtoni légi bázisán, ahol néhányan kiestek, és nem csupán a gépből. S végezetül eljött a szárnyparádé, ahol az ejtőernyősök zubbonyára rákerült az ejtőernyős szárnyas jelvényt. A kiképzés vége felé Irwine-t potenciális tisztjelöltként tartották számon. Felvételt is nyert a Sandhursti Királyi Katonai Akadémia új, egy éves katonai alapozó évfolyamára, amely felváltotta a régi kétéves képzési formát.

A végzést követően egyenesen Nyugat-Belfastba került, ahol átvette az Észak-Írországba vezényelt egyik szakasz vezetését. Tizenkét hetet töltött el a poszton. Feladata végeztével Aldershotba tért vissza, hogy egy újonc szakasz parancsnokaként ugyanazon a poklon hajtsa át őket, amit nemrég maga is megjárta. A kiképzés végeztével csatlakozott a harmadik ejtőernyős ezredhez. Mivel ekkoriban az ezred tagjai nem vettek részt harci bevetésben, Irwine egy évig bírta a számára unalmas szolgálatot, aztán áthelyezését kérte a

Különleges Légi Szolgálathoz. Az SAS legénységének elég nagy hányada az ejtőernyősöktől jön, talán mert a kiképzésük között nagy a hasonlóság, de az SAS állítása szerint az övék jóval keményebb. Behívták próbaidőre. Az SAS-nél fennen hangoztatják, hogy csak nagyon edzett embereket vesznek fel, akiket aztán kemény kiképzésnek vetnek alá. Irwine sikeresen megállta a helyét az első hathetes próbakiképzésen, az ejtőernyősök, a tengerészgyalogosok, a lövészek, valamint a páncélosoktól, tüzérségtől, sőt a műszakiaktól jött jelentkezők között. Ez a kiképzés felettébb egyszerű elven alapul; az első napon az oktató mosolyogva közölte mindenkivel: „Ezen a kiképzésen nem akarjuk magukat próbára tenni és gatyába rázni. Próbára tesszük és kinyírjuk magukat!” Meg is tették! A jelentkezőknek csak a tíz százaléka jutott túl az SAS alapkiképzésén. Ez a későbbiekben jelentős időnyereség volt a kiképzők számára. Irwine is túljutott a próbán. További kiképzések következtek; akciógyakorlatok belize-i őserdőkben, újabb hónap Angliában, mialatt a kínvallatás alatti tűrőképességüket fejlesztették. A tűrőképesség itt annyit jelent, hogy meg kell próbálni jajszó nélkül kibírni számos, felettébb kellemetlen dolgot, amit művelnek az emberrel. Egyedül az adhat reményt, hogy az Ezrednek és az önkéntesnek egyaránt jogában áll bármikor bejelenteni javaslatát, illetve szándékát az egységéhez való visszatérésre.

Irwine két évet töltött el az SAS „A” századánál, a szabad zuhanóknál. Ez kézenfekvő döntésnek tűnt olyan valaki számára, aki korábban az ejtőernyősöknél szolgált és mindig a nagy magasságból zuhanó bemutató csapattal, a vörös ördögökkel ugrott. Mivel az SAS-nél minden katonának beszélnie kell egy idegen nyelvet, Irwine az arabot választotta. Így került Ománba, és két évig őrző-védő tevékenységet oktatott két emírségben, kiképzést tartott a szaúdi gárdának Riádban, majd az egyik sejk magántestőreit tanította Bahreinben. Munkája során az arab tudását és ismereteit az arab kultúráról magas szintre fejlesztette. Két év után visszatért az ejtőernyős alakulatához. 1990 novemberében a második és a harmadik ejtőernyős alakulat elindult a Perzsa-öbölbe, hogy mint mélységi felderítők elősegítsék a Sivatagi Pajzs fedőnevű hadművelet. Az SAS négyfős csoportban dolgozik, Irwine csapatát egy őrmester és két tizedes alkotta. Feladatuk volt a sivatagba beszivárogni, az iraki Köztársasági Gárda háta mögé. Húsz évesen került az Ezredhez, és tíz év frontvonalban eltöltött szolgálat után (Észak-Írország, Afganisztán, Irak, Szíria, és még számtalan titkos bevetés, amiről a világ közvéleménye még csak nem is hallott) az MI-6 csábította magához a tehetséges és éles eszű fiatalembert. A King's College-ban terrorizmus, biztonság és társadalom szakon diplomázott. Itt kötött barátságot egy magyar származású izraelivel. Végigjárta a ranglétrát, és most az MI-6 közel-keleti osztály vezetőjeként szolgált. Emberei rajongtak érte, mert nem az a londoni bürokrata volt, aki elegáns klubokban és

szivarszobákban járta ki a hivatalát, hanem olyan vezető, aki maga is végzett terepmunkát, tűzharcban edződött, és tökéletesen tisztában volt azzal, hogy min megy keresztül egy terepen lévő ügynök, milyen veszélyekkel néz szembe. Nem szerette, ha át akarták verni. Ezt ideáig két ügynök kísérelte meg, egyikük hosszú börtönbüntetését tölti, a másik csontjai Afganisztán egyik hegyi szakadékában fekszenek, a koponyájában egy 9 mm-es golyóval. De ha egy ügynöke bajba került, az számíthatott Irwine-ra. Nem érdekelte semmi, csak az, hogy ép bőrrel kihozza az emberét. Népszerű volt a terepen dolgozók között. Szemével intett a titkárnak, hogy foglaljon helyet.

– Tehát Amír Katarban töltötte a hétvégét. – Ezt inkább mondta, mint kérdezte.

– Igen, uram! Az alapítvány vezetősége úgyszintén. A The St. Regis Doha hotelben vettek ki szobát.

– Van ízlése.

– Igen, uram, van.

– Mi volt a megbeszélés tárgya?

– Az emberünk be tudott jutni a konferenciaterembe, miután a biztonságaik ellenőrizték.

Egyike volt azoknak, akik bekészítették az ételeket és az italokat.

– Nagyon érdekes beszélgetés folyt ott – folytatta a titkár, és az íróasztalon lévő mapárra emelte a tekintetét.

Irwin kinyitotta a mappát és olvasni kezdte a jelentést. Miután elolvasta, a titkárára nézett.

– Okos egy kurafi ez az Amír! Történt még valami? Találkozott valakivel az alapítványi tagokon kívül? – kérdezte.

– Szombat este megjelent az apósa, Omar Hamza, és együtt vacsoráztak hármásban a szálloda éttermében. Omar, Amír és a fia. Arról, hogy mi volt a beszélgetésük témája, sajnos az informátor nem tudott beszámolni.

– Vasárnap kora délután, Hassan Al-Habbasszal, az egyik katar herceggel folytatott négyszemközti megbeszélést a herceg lakosztályában

– Ez a Hassan herceg az alapítvány egyik fő támogatója, vagy nem?

– De igen, uram, az – bólintott helyeselően a titkár. – A megfigyelők nem látták sem a Hamászt, sem más szervezet képviselőit a szállodában.

– Nem is kellett. Az apósa az egyik támogatójuk, a bankján keresztül mossa tisztára a Hamász pénzét. Amír két sógora pedig magas rangú parancsnok a Hezbollahban. Az após volt a közvetítő.

– Gondolja, uram, hogy Amír kapcsolatban áll valamely terrorszervezettel?

– Nos, Edmond, erre nem tudok egyenes választ adni. Amír ravasz egy ember, az biztos. Tudatosan távol tartja az alapítványát minden radikális szervezettől, megmozdulástól, a támogatott hallgatóknak pedig kifejezetten tilos mindenféle politikai szervezetben való részvétel. Egy éve figyeltem fel rá, azóta rajta tartom a szemem. Tanulmányoztam az alapítvány eddigi működését. A támogatásukkal végzett hallgatók mára a közigazgatásban, a sajtóban és a politikában is nagy számban képviseltetik magukat. Valójában sohasem szakadnak el az alapítványtól. Amír kapcsolatrendszere és befolyása az elmúlt két évtized alatt, amióta létrehozta a szervezetét, hatalmasra nőtt. Óvatosan kell tevékenykednünk, nagyon befolyásos barátokra tett szert.

– Mire játszik Amír, uram? – kérdezte a titkár.

– Nos, úgy gondolom, mint minden ilyen szervezet vezetője, hatalomra és befolyásra. De azért van itt valami zavaró tényező – jegyezte meg Irwine.

– Éspedig? – kérdezett vissza a titkár.

– Nem lép ki a nyilvánosság elé. Akarom mondani, nem akar a középpontba kerülni. Csak a háttérben mozog. Kulturális rendezvények támogatása, jótékonysági akciók, mintha szándékosan kerülné a politikát. Eközben folyamatosan építi ki a kapcsolatait és befolyásos barátokra tesz szert. A csoport továbbra is kövesse nyomon az alapítvány és Amír tevékenységét, de legyenek nagyon körültekintőek. Üzenjen Fosternek Berlinbe. Védett vonalon akarok vele beszélni

– Igen, uram – válaszolta a titkár, majd felállt a székből és gyors léptekkel kisietett az irodából.

Irwine hosszan nézte az asztalán fekvő jelentést. Kis idő múlva hátradőlt a székében, a szemét lehunyta és a gondolataiba merült. Mióta is harcol a Korona ellenségeivel? Már idejét sem tudja, olyan hosszúnak tűnik. Most meg itt van ez az Amír meg az alapítványa, ami véleménye szerint a legnagyobb kihívás, ami valaha is érte az egész szabad világot, és a vezetők még csak megfontolni sem hajlandók azt, amit a jelentéseiben eléjük terjesztett. Persze a mostani hírszerzői jelentésből kiolvasható a miért.

Nagy pénz, nagy befolyás, nagy barátok. Nem olyan rég történt, amikor finoman az értésére adták, hogy inkább a terroristákkal foglalkozzon, és ne egy köztisztviselőként álló alapítvány elnökét rágalmazza meg, aki oly sokat tett az angliai és az európai muszlimok asszimilációja érdekében. Adakozik, művészeti programokat támogat, minden esetben a társadalmi békét hirdeti. No, igen, a támogatás, mosolyodott el magában. Irwine tudta, hogy az a politikus, aki – a parlamentben egy hónappal ezelőtt a Nemzeti Biztonsági Stratégiai Bizottsága ülésén nyíltan megróttá – a voksoláskor a körzetében leadott nagyszámú muszlim

szavazatoknak köszönhette a mandátumát. Irwine nem hitt a véletlenekben. Csak a tényeknek hitt. És nem bízott senkiben, főleg nem a politikusokban. Most pedig itt ez a jelentés. Biztosan vannak emberei az alapítványnak a rendőrség, talán még a titkosszolgálatok között is. Még akár a hírszerzésnél is. Nem elképzelhetetlen. De nem fújhat riadót és nem kezdhet bele egy boszorkányüldözésbe úgy, hogy ezen az árva jelentésen kívül semmi kézzelfogható bizonyítékkal nem rendelkezik. Ravasz egy kurafi ez a muszlim. Úgy döntött, hogy az információt először a bizottság soron következő ülésén osztja meg a tagokkal.

Az Egyesített Hírszerzési Bizottság heti rendszerességgel ülésezik egy veterán, nagy tiszteletnek örvendő hírszerzőtiszt elnökletével, akiben mindenki megbízik.

Ilyenkor egy asztalhoz ül a négy ügynökség; a titkos hírszerzési ügynökség (MI-6 hírszerzés, külföld), belső biztonsági szolgálat (MI-5, belső elhárítás, belföld), a kormányzati hírközlési központ (a lehallgatók) és a Scotland Yard különleges ügyosztályának a vezetői. A megszerzett információk egymással való megosztása elejét veszi a párhuzamos tevékenységből fakadó pazarlásnak. Fő célja mégis az, hogy megnézzék, nem rakható-e össze a különböző emberek által, különböző helyeken gyűjtött darabkából a kép, amit mindenki látni szeretne. Azt, hogy az európai ügynökségeket vezető kollégái között riadót fog-e fűjni, majd a bizottság álláspontjától teszi függővé. Irwine a saját szemével látta az ISIS által Észak-Irak területén létrehozott Kalifátus rémuralmának az eredményét. Szemernyi kétsége sem volt afelől, mi vár az európai emberekre, ha ez itt bekövetkezik.

A muszlim bevándorlók egy része visszaélt a vendégszeretetükkel és a bizalmukkal. Könyörtelenül kihasználják a rendszerben rejlő kiskapukat, és ellenük fordítják, mint fegyvert. Nem adja fel harc nélkül, gondolta magában. Amióta belépett az Ezredbe a Korona védelmének szentelte az életét. Annak pedig már lassan három évtizede.

Először Észak-Írországból küzdött az IRA ellen, majd jött a Sivatagi Vihar, Szíria, Afganisztán, Jemen. Majd az Öböl menti hercegségekben való szolgálat. Azokról a küldetésekről már ne is beszéljünk, amik még csak papíron sem léteztek. Felsorolni sem tudja azokat a helyeket, ahol összecsapott a terroristákkal. És most itt a királyság területén új és még nagyobb kihívással kell szembenéznie. A Londonban élő muszlimok száma mára meghaladja a másfél milliót. Ez igen jelentős szám. Figyelembe véve, hogy a vallás mentén radikalizálódott népesség nagy számban mobilizálható egy-egy szavazáson, részvételük döntően tudja befolyásolni a választások kimenetelét. Ez pedig nagyban meg tudja változtatni a politikai berendezkedést, és képes döntően befolyásolni a közvéleményt. A miniszterelnök muszlim. A francba, gondolta. Erejüket és szervezettségüket mi sem mutatta jobban, mint a Hamász, Izrael elleni október 7-i támadás után történt szimpátiatüntetések.

Az első tüntetésen több mint háromszázezer ember vonult fel London utcáin a Hamászt és Palesztinát éltetve, miközben antiszemita rigmusokat skandálva, félelmet keltettek a békés londoni polgárokban. A Scotland Yard főnöke majd szívrohamot kapott, amikor a polgármester arra utasította, hogy ne használjon erőszakot, és a rendőrség ne provokálja a békés tüntetőket. A királyság kezdett a káoszba süllyedni. A politikusok nem akartak erről tudomás venni. Csak nehogy késő legyen, gondolta Irwine. De lelke mélyén érezte, hogy már elkésett. Meggyőződése szerint Amír bin Ismail és a World Foundation for Young Muslims nevű alapítványa jelenti a legnagyobb veszélyt ma a szabad nyugati világra. Veszélyesebb, mint az összes radikális iszlám terrorszervezet együttvéve. És neki meg kell állítania, kerüljön bármibe is. Egyedül nem tudja megtenni. Különben is figyelmeztették, hogy szálljon le Amírről. Kinyitotta a szemét, felvette a telefont, lenyomott egy gombot, majd beleszólt:

– Kérem a kocsimat! Öt perc! – parancsolta.

Meg sem várta a választ, bontotta a vonalat. Az órájára pillantott. Indulnia kell.